

fik langt hår og lange negle og vaskede sig ikke og spiste ikke noget. Det blev ved, indtil farfar nåede bunden og var død for verden, så vendte han bøtten og rystede det af sig og tog fat på en frisk. Der var ikke det, som ikke kunne lade sig gøre, og intet var umuligt!

Efter busserne kom en skobutik i Frisegade, som gik ned – parisermode var ikke lavet til at luge roer i – og de stod og grinede ad modellerne i udstillingsvinduet. Der var så langt mellem kunderne, at han blev forskrækket, når butiksklokkerne kimedede, og spurgte, hvad de ville? Så læste han i avisen om KTAS – over 50.000 abonnenter – og ville sælge telefoner til folk, som boede ved siden af alle dem, de kendte, og sad tilbage med hundredvis af apparater og ingen at ringe til. Han satte sig på bænken og lukkede sig inde i sig selv, men det varede ikke længe, før han slog dørene op igen og forsøgte sig med motorcykler – **Nimbus!** – og der var blitzlys, og farfar bredte armene ud og smilede til pressen, som var på pletten og fotograferede ham med højt humør og hurraflag foran den næste dårlige forretning.